

(המשך מעמוד 25)

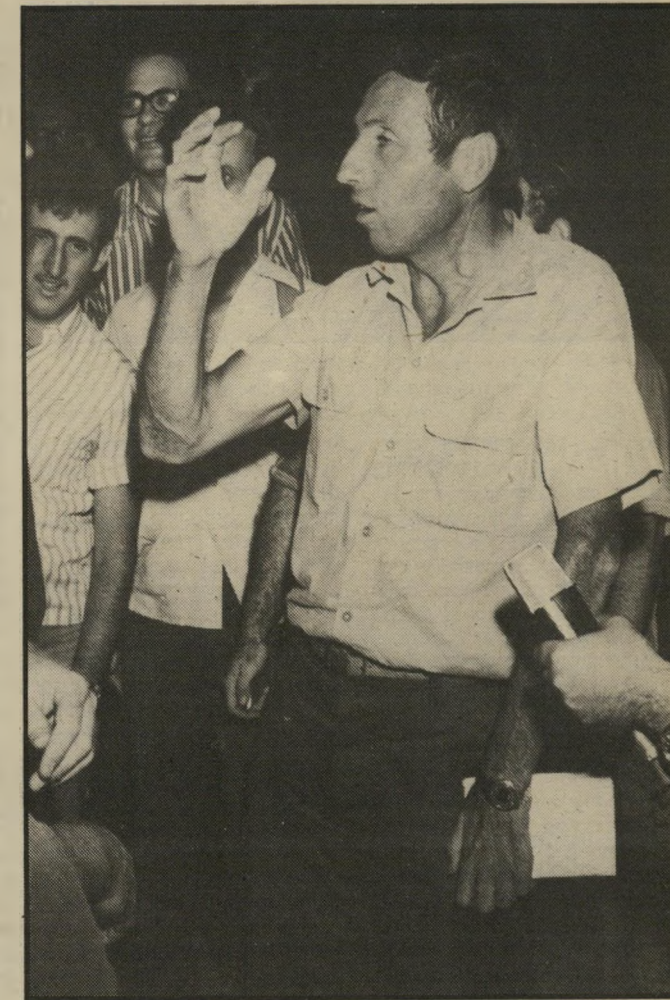
איתן, שגדל במושב, העדיף אחרי שנתיים של לימוד בבית הספר התיכון, לקשור את גורלו בצה"ל, ועבר ללמוד בפנימייה הצבאית בחיפה. הוא הסביר זאת: "חבל על הזמן המבוזבז בלימודים גרידא, כאשר אתה יכול בריזמנות להכשיר עצמך, כדי להיות כשיר לתרום למאבקה ולביטחונה של המדינה שלך. כך אמרתי לעצמי..."

במושב כנרת. בחלקת קרקע שקיבל ממישפחתו. האם, ימינה, שלא הצליחה למצות את חלומה לכתוב, הצליחה להנחילו לבנה איתן איתן. מאז 1960 הוא מצא בכתביהעת קשת את ביתו הסיפורתי והאידיאולוגי. ב-1968 פירסם בהוצאת הקיבוץ המאוחד את קובץ שיריו הראשון מלך אסור ברהטים. באותה עת, מעט אחרי צאת סיפרו לאור, הגיע ביום

הבסיס האידיאולוגי להרפתקה הנוראה בלבנון, על אלפי הרוגיה ופיצועיה, הונח עלי ידי הכנענים בחסות מ'שרד החוץ

בדור אחד לקפה טעמון הירושלמי, ששימש או כמעוז לשמאל הקיצוני. איתן ניסה להתגרות אידאולוגית בכמה מיושבי הקפה. כעבור שנים אחדות פירסם בהוצאת הספרים הסוציאליסטית סיפוריית פועלים את סיפרו השני, בעל השם הכנעני ארץ אמור. מתוך ראיון שהעניק איתן על חוויות ילדות קשה שעבר, אפשר

הקומנדו הימי, בדומה להרפתקאים אחרים של הימין, ערך שלוש פעמים כמהלך שירותו הצבאי, טיולים פריטיים אל מעבר לגבול, ובהם טיפס להר הרמון. הטיול הראשון נערך ב-1959, כפי שסיפרו: "פשוט רציתי לעשות טיול, בלי שום מעשה יגבורה. הלכתי עם חברים מאומנים היטב ובעלי כושר מעולה, ולא ראינו בדבר בעיה מיוחדת.

ימינן הריציון (בהתנחלות בלתי חוקית) טפסים של גוש-אמונים

לגלות מעט מהשקפתו הקיצונית: "הייתי ילד כבן 7 כאשר פלשו צבאות ערב לארץ ישראל, כאשר העיראקים חצו את הירדן באיזור גשר, כאשר דיברו על הסכנה שבנפילת הרגניות, באו לפנות אותנו, הילדים והנשים, מהעמק הנתון בסכנת כיבוש. אני לא יכול לשכוח את מבטי הבעתה בעיני המבוגרים, את הבעות הראויות של החילים שלנו שהיו במושב, את סימניה-שאלה שהיו בעיני המבוגרים שנותרו במקום, כאשר שירתת-הפינוי עמרה לזווה. כל תמונת המצב הזאת

אפילו לא לקחנו איתנו נשק, כדי שלא נסתבך בקרב מיותר..." בטיול הראשון, מעל לכפר הלבנוני שובא, בנקודת-מישור לבנונית, נפתחה עליהם אש. הם הצליחו לחמוק ולהגיע לאיזור מעין-דבורך. בשתי הפעמים הבאות עבר הטיול לחרמון בלא תקלות. את סיפורו הראשון פירסם איתן איתן בקשת, שבעריכת אהרון אמיר. הסיפור מתאר את הטיול לחרמון, תוך תקופת שירותו הצבאי נשא אשה והתחיל להקים את משקו

ימינן דווידי דם ואדמה

ליוותה אותי במשך שנים. אני אזכור אותה, אי אפשר לשכוח את זה ואי אפשר שלא להסיק מזה מסקנות..." ואתן איתן הסיק את המסקנות שלו. כיום, הוא נושא את דגל הכנעניות-הימנית-הקיצונית, גם שמות ילדיו אינם יהודים-ישראליים רגילים. שם בנו כחורו אסר, שם הגזור משמו של אסרדון, בנו של סנחריב, שם ביתו שירה, לא על שם גיבורת הרומן של ש"י עגנון, אלא על-שם הצוללת האיטלקית, שהוטבעה במיפרץ חיפה במלחמת העולם השנייה, ושרק באחד רונה הוחל בניסיונות למשותה מהמים. שם הבן השלישי נבו. את עיקרי השקפת-עולמו של איתן תימצת מנחם תלמי בראיון: "... הוא אומר לנו שאמת ונכון, כי השקפת-עולמו כתובה בכיור רב בשיריו".

הקיום המדיני של ישראל, הוא אומר, יכול להישען אך ורק על השטח שיבטיחו לנו כל מה שהארץ זקוקה לו — מרחב, מקורות-מחיה, מקורות-מים וכדומה. וכל אלה לא באים לכדי ביטוי בגבולות שבהם יושב צה"ל כיום. מכאן, הוא אומר, שאין מה לדבר על נסיגה מהשטחים, אלא יש לדבר על כיבושים נוספים.

"כן, אתה יכול לכתוב בפירושי: כיבושים. בלי זה אין לנו שום סיכוי לקיום מדיני לאורך שנים. מכאן, שאני לא בעד ארץ-ישראל שלמה, אלא בעד ארץ-ישראל בגבולותיה הגיאוגרפיים האמיתיים, שיכללו לא רק את כל מקורות-המים שיידרשו לנו, ופירוש הדבר, בין היתר, הליטאני והריהלכנון בצפון וכל ערד-הירדן במזרח. לא פחות מן הגבולות, הוא מוסיף, אחר הירחור קל, חשובים האנשים שבתוך הגבולות. וכל עוד לא יבינו אנשים אלה את המציאות שבה הם חיים — מציאות שבה הם מקבלים את כל אמצעי חווייתם מבחוץ ולא מכאן — צפויה לנו שואה..."

● "מתים, מתים, דם, דם..."

האידיאולוגיות של איתן איתן צימחוניות ליד צימאון דמים של שירתו, שהיא שירה פאשיסטית צמאה-לדמים, שאין דומה

לא נגמר לא נגמרת האיוולת / איוולת אנשים איוולת נשים / איוולת חיים..."

בשיר אחר שלו, עורך איתן איתן, תחת הכותרת הדרך לשיחרור ניסיון סאטירי, המלגלג על היישות והמאבק של הפלסטינים, והוא כותב: "הדרך לשיחרור פלסטין הצופה גוויות / וערבים שביקשו לרצף דרך בגוויותיהם / זכאים לקבורה ונקברים כרתם (...). או אולי אין שום איוולת כרימון שאני משליך מידי / או אולי אין שום איוולת בתנועת האש הממיתה. / או אולי אין שום איוולת במילחמה נמשכת על האדמה הקדושה / הדרך לשיחרור פלסטין הצופה גוויות / אבל פלסטין לא תשוחרר משום שאין פלסטין..."

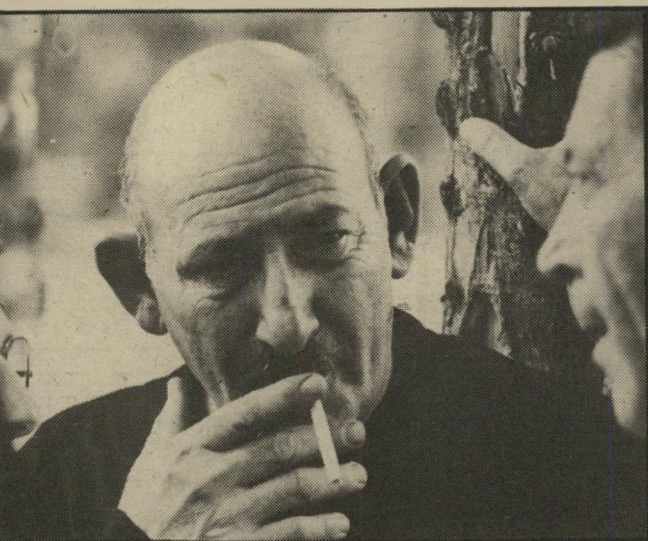
אחרון שירי קובץ-שיריו של איתן איתן הוא שיר על מולך האכזרי מכולם, שיר המשולל עדנת השיר והכישרון של אבי הכנענים יונתן רטוש. כאשר פורסם שיר זה, במוסף-הסיפורת של מעריב, שעורכו היה אז משה שמיר, עורר המתזעם בקרב קוראי הצהרון, שהציפו את המערכת במכתבי-מחאה רבים, שאחד מהם, של נער בן 15 (ששמו לא פורסם) אמר: "הורעו עני מעצם כתיבת שורות אלה, אשר מתארות את עתירי כשהיה בצה"ל וכאשר תגיע שעת המילחמה..." ומתי בשורת "ילדים" של איתן

איתן?

ילדים, אתם שתמותו במילי-חמה הבאה / שרופים בטנקים או קרועים בפגז הלומי רסיסים / וברותי ידיום ואיברים פנימיים / אל תפחדו עכשיו / ואל תפחדו בבואה / כי תמותו במילחמה הבאה (...). כי אין מילחמה בלי מתים ואין מילחמה בלי ריגשה רבה / ואין חיים בלי מוות במועד שייבחר. (...) ואל תחשבו מי יבוא ומי יעשה שלא תהיה מילחמה / כי תהיה מילחמה / ויהיו קרבות / בשירים קרועים וגופים שרופים ודמים שפוכים ועצמות מאפירות מצטטמקות / ורוחות מתים מרחפות.

ילדים אתם שתמותו במילחמה הבאה / בלי להפסיד הרבה בעמק הבכא (...). אני שרובר אליכם על בוז למוות / על בוז למוות שתמותו במילחמה הבאה / פשוטות דיברתי ואמת דיברתי..."

בילדים ניצל איתן איתן את ההודמנות להעניק מיקדמה לכלי-התיקשות, שנואי-נפש של הימין הישראלי המטורף, והוא מאחל: "תנוסצנה תחנות השידור /

ימינן באום שתיקה וניענוע-יראש

יוקעו גופי עיתונאים, פרשנים / מכוניות תבערנה ופגרים / ימלאו את האויר בצחנה דביקה כבדה..."

וכל הבשורה המטרופת הזאת, בקובץ שראה אור בהוצאת סיפריית פועלים: (המשך בעמוד 73)

מביא איתן בשירו אלף שבו הוא מבשר: אלף שנים ואלף שנים זהב זהב וספירים ספירים / מקדם צל צללים נוגר בחשיבה (...). ברזל נשפך ברזל נקרע (וכי) כשביל מה שלום כשביל מה (...). מתים מתים דם דם שדים שדות צלמי אלות / קצב איש